

Svunna tiders svärd

“Vad gör du här?” frågade mannen från andra sidan lägerelden. “Du är varken en bandit eller en av Himgaps vakter.”

Karkarias visste inte svaret på frågan, men väntade en liten stund innan han konstaterade: “Det har jag ännu inte listat ut.” Han betraktade mannen vars liv han nyss räddat, en brunhyad man med buskiga ögonbryn och en fundersam blick. Från hans brytning och utseende var det tydligt att han kom från det karga landet i väst som hans far ibland talat om under hans barndom.

“Det gör detsamma för mig varför du är här,” sade mannen, “jag bryr mig inte om du så är på flykt från lagen eller på jakt efter rikedomar. Jag har kommit väl överens med sådana typer många gånger förut.”

“Jag är inte på flykt, eller på jakt efter rikedomar”, sade Karkarias med en lätt suck.

“Så, vad gör du här?” svarade mannen med en frågande gest. “Är du en troende som gett dig ut på pilgrimsfärd ut i det okända?”

Karkarias skakade enkelt på huvudet.

“Det påminner mig, jag ska be nu”, sade mannen när han ställde sig upp och gick till en av sina ryggsäckar. “Vilka är dina gudar?” frågade han medan han plockade fram rökelse.

Karkarias hade inget intresse av att diskutera detta heller, men innan han kunde ge ett avvikande svar på frågan konstaterade mannen nu på väg bort från elden mot en kulle: “Det kanske du inte heller ännu har listat ut!”

Men Karkarias visste vilka hans gudar var, även om det var länge sedan han själv praktiserat någon ritual. Under sin barndom hade han ofta förundrats över ritualerna som utfördes av templets präster i sitt hemland Akvalon. Högst bland gudarna stod guden som gav hemlandet sitt namn, Akvaro.

Det var ungefär tio år sedan han lämnat sitt hemland nu, han hade inte räknat noga. En solig somardag hade han stigit på en handelsbåt som ung karl på väg österut med endast enkla ägodelar på sig, och seglat bort från ögruppens vita stränder. Det var många som frågat honom “varför?” även då.

“Vågar jag fråga vad du heter?” kunde han då höra en bit bort från lägerelden. Mannen hade återvänt efter en liten stund på kullen.

“Karkarias, son till Naftarios av familjen Vringa, från Akvalon”, berättade Karkarias.

“Sabin ar’Larok, från Kishbat”, sade mannen med en hand utsträckt.

Karkarias skakade hans hand, och när Sabin sedan gick tillbaka till sin sida lägerelden lade Karkarias märke till en ring han hade på sin högra hand. Det var en enkel ring, men av en ovanlig metall som gjorde den helt grön.

“Som du märkt, är mina vakter döda. Det är ännu två dagars färd kvar till Himgap.” Han plockade fram en påse guldmynt från en innerficka på sin mörka skrud, och kastade den till Karkarias. “Detta var deras lön, men i efterlivet behöver de den inte.”

“Deras familjer kan nog ännu ha behov”, svarade Karkarias efter att ha fångat påsen.

“Ah! Ja, en barbar är du då inte, svärdman av Akvalon...”, sade Sabin medan han korsade sina armar på andra sidan lägerelden. “Men jag har inte exakt upprättat något slags kontrakt med dessa män, jag vet knappt deras namn, än mindre vilka deras familjer är.”

Karkarias betraktade påsen av guldmynt. Han undrade över vad han hade velat köpa. Många gånger förut hade han hungrat eftersom han inte hade råd att köpa mat. Men han hade vant sig med hunger, och fann att hungern stillade sig lika oväntat som den ibland kan dyka upp. På Akvalon hade han aldrig gått ens en dag utan mat.

Samtidigt hade det visat sig vara enklare än väntat att finna mat i världen. Hungrigast gick han i städer, då han helst inte stal mat, även om han vid flera tillfällen stulit för att äta.

“Är du ofta tankspridd?” frågade Sabin, som verkade invänta ett svar från andra sidan elden.

“Ja”, svarade Karkarias och kastade tillbaka påsen guldmynt. “Jag vet inte vad jag skulle köpt för pengarna. Mitt svärd är i god form. Mina kläder är hela.” Karkarias blickade österut mot Himgap, mellan träden syntes den numera svagt lila himmlen, en gäckande mystisk del av denna plats i världen som Karkarias börjat vänja sig vid. “Jag följer dig till Himgap. Ge mig mat under resan så är jag nöjd.”

De åt, sov, och begav sig österut vid gryningen nästa dag. Efter en dags resa bland berg och dalar, befann de sig vid toppen av Karladernas klippa, en mer än 30 kilometer lång klippa som avskiljer Flodskogen till norr från Karladbergen i syd. Klippan är ovanligt jämn, har inga raviner

som skär in i dess platå som står minst 1000 meter över skogarna nedanför.

“Att gå här är nog ett misstag, bergen söder är hårbärge åt otyg av många sorter. Någon har antagligen redan sett oss, samt att vi endast är två”, sade Sabin medan vinden susade mot klippkanten.

Sabin hade rätt, och Karkarias funderade över om de borde vända om istället för att slå läger längre fram. “Jag hörde några skattjägare tala om en ruin som är belagd längs med klippans kant...”, hann Karkarias svara när båda skymtar några stenar rasa ned från en bergsrygg några hundra meter söder om dem.

“Det är nog för sent för att vända om också, jag tycker vi skyndar oss till ruinen innan mörkret faller”, sade Sabin knappt hörbart under vinden.

Senare samma dag anländer de till en bit av klippan som sticker ut lite grann, och leder nedåt. En stig som bara är några meter bred leder ungefär 100 meter nedåt och framåt. Vid änden av stigen kan man se att det finns en öppning, in i berget.

Karkarias går först och anländer vid öppningen. Solljuset lyser inte rakt in i öppningen, men man kan ändå se hur öppningen leder in och förbi några stenpelare på vardera sida, och hur det i den bortre änden finns en stor cirkulär dörr. På mitten av dörren, kan man svagt skymta ett handtag i mörkret.

“Att försvara oss här vid öppningen är utmärkt, kommer det någon hit kan man i princip bara putta ned dem till skogarna”, säger Sabin medan han börjar lägga ifrån sig sin ryggsäck.

Karkarias nickar, och säger: “Vi borde se att ingen annan är hemma också innan vi slår läger helt, har du någon fackla?”

Sabin plockar fram tre facklor, och ger en till Karkarias som snabbt tänder den med en bit glöd han burit med sig från gårdagens eld.

De går framåt in i berget, förbi uråldriga pelare. “Att döma av utformningen på pelare, och den mästerliga stenklyvningen, är detta en av Sawaligéernas ruiner”, berättar Sabin. Karkarias hade hört talas om dessa förut, men visste väldigt lite om dem. Dock visste han att deras ruiner redan var gamla för många hundra år sedan, när den stora striden utkämpades mellan Dvärgarnas rike och Asators rike.

Väl inne i berget, låter vinden ännu kusligare. Här ekar vindens tjutande i ett rum som visade sig vara större än förväntat. Till vänster och höger

breder sig rummet ut, och här kan man även se att rummet innehåller ett nedsänkt parti i mitten fram till den cirkulära dörren, och med en bred avsats runt om detta mittenparti. På avsatserna runt om kan man se spår av andra människor, fotspår bland damm, gamla facklor, till och med några gamla väskor ligger kvar.

“Ingen verkar vara hemma”, säger Sabin.

Karkarias är tyst, och tittar mot det nedsänkta partiet i mitten. Partiet saknar fotspår, och är nästan rent från damm, som om någon sopat bort alla fotspår bara där.

Tyst går han ned i det nedsänkta partiet, på spänn, som en hund som nyss hört ett ovanligt ljud på avstånd. Allt han kan höra är vindens jämrande och facklans knastrande.

Nere vid det nedsänkta partiet, lyser facklan upp nog mycket av rummet för att avslöja två stora mänskliga statyer vid varje hörn av rummets bortre vägg, statyerna föreställer två soldater, med varsitt spjut.

“Flera verkar ha gått miste om livet här, Karkarias... Jag tycker vi håller oss nära öppningen snarare än långt här inne i rummet”, säger Sabin och kliver efter Karkarias ned till mitten av rummet.

“Håll denna åt mig...”, säger Karkarias till Sabin och kliver bort mot den cirkulära dörren. Dörren är stor nog att släppa in en elefant, och på den sitter en metallpinne på ett litet cirkulärt utstickande parti som det ser ut att gå att snurra på för att öppna dörren.

“Du sade till mig att du inte var på jakt efter skatter igår, vid lägerelden”, säger Sabin från mitten av rummet. “Vad tror du finns bortom den där dörren, förutom problem och elände, om inte döden själv?”

Sabin har en god poäng, tänker Karkarias tyst för sig själv. Sedan lägger han båda händerna på handtaget och känner försiktigt efter om dörren är låst.

“Varför i hela friden ska du öppna dörren?! Jag tänker inte följa med!” utbrister Sabin.

Karkarias vet inte varför han så gärna vill öppna dörren. Han är heller inte säker på varför han steg på handelskeppet för tio år sedan. Dessutom, vet han inte varför han hjälpte Sabin överleva anfallet från banditerna igår. Han är vänd bort från Sabin när ett leende slår sig över hans ansikte, han säger det inte rakt ut utan tänker det istället högt för sig själv: “Det har jag inte listat ut än.”

Sen vrider han på handtaget, kraftigt medurs med båda armarna. En mekanism aktiveras och berger skakar till lite grann, sedan känner han hur marken lättar under fötterna på honom. Golvet faller undan, och Sabin skriker till bakom honom.

Karkarias håller krampaktigt hårt om handtaget som han nu hänger ifrån. Bakom sig hinner han skymta hur Sabin glider ned för en sluttande bergsvägg, in under honom och bortåt. Efter några sekunder kan han inte höra längre höra Sabins oroade tjut alltsom han åker längre in i berget.

I tystnaden som uppstår medan han hänger kvar på handtaget i mörkret hör han igen bara vindens ekande, och ett till svagt ljud, ett rytmiskt klickande. Inte helt olikt det av hästhovar på sten, men mer metalliskt och rytmiskt. Innan han hinner tänka färdigt tanken så slutar klickandet, och golvet börjar direkt resa sig igen. Samtidigt tycker han sig svagt höra Sabin ropa efter honom längre inifrån berget.

Direkt släpper han då handtaget och faller ned på den sluttande bergsväggen nedanför. Han hinner precis se en sista ljussspringa skickas igenom golvet innan han helt omsluts av mörker och glider vidare in i berget.

Karkarias glider genom berget och kan ana ett svagt ljus framför sig som kommer mot honom, ett hål, som han faller ned i. En sekund senare landar han i en hög av pinnar.

Endast omtumlad och med ytliga skråmor rullar han ut ur högen och ställer sig snabbt på fötterna, ståendes kan ha se Sabin med en fackla på andra sidan högen. Då ser han att högen mellan dem inte består av pinnar, utan en ohyggligt stor samling människoben av olika slag. Bröstkorgar, lårben och några dödsallar här och där, staplade nästan två meter högt och flera meter brett.

Bakom Sabin tänds då ett blått ljus nära taket, det finns en korridor där, och två alkover på vardera sida i korridoren. Det blåa ljuset har sin källa i den högra alkoven.

Sabin märker hur Karkarias blickar ut mot korridoren bakom honom, och vänder sig om för att se själv. Han hinner endast fundera över ljusets källa en kort sekund, innan bådas funderingar besvaras.

Ut ur korridoren kommer en nästan tre meter lång varelse med likhet till en mänsklig gestalt, med mekaniska armar, ben och kropp. Dess huvud består av ett lysande blått klot, som lyser upp des direkta omgivning. Men istället för två vanliga

mänskliga ben av metall, har den fyra ben, placerade på ett vis som liknar en krabbas benplacering istället.

Den bär ett stort spjut, som den höjer för att svinga mot Sabin, som kastar sig mot högra sidan av rummet. Karkarias betraktar samtidigt varelsen lugnt, medan han drar sitt svärd. Dess spjutsving hade nog kunnat klyva Sabin itu, men var långsam nog att undvikas med stor sannolikhet. Förutsatt att varelsen inte trötts ut snabbt, kan han nog duellera oskadd mot krabbkentauren en bra stund.

Han märker hur dess huvud, det blåa klotet, stannar till en stund efter sin missade sving och tittar mot honom. Klotet saknar ögon, men på något vis vet han att den tittar på honom. Sedan tar den sats, och inleder en ny sving mot Sabin som står bara några meter bort.

Med ett skrik kastar sig Sabin i den enda riktningen han kan, under den mekaniska varelsens ben, och rullar aningen osmidigt vidare mot den sida av rummet som Karkarias befinner sig på. Varelsen reagerar långsamt, och Sabin hinner ställa sig upp innan varelsen vänt sig om genom att rotera sin bål där den fäster mot benen.

“Håll dess uppmärksamhet”, säger Karkarias medan han springer förbi Sabin, och med en smidigare rörelse genomför samma rullning mellan varelsens ben mot platsen Sabin nyss befann sig på. Det finns ingen anledning att slå mot varelsens metallpartier med sitt svärd, dess egg kommer då i bästa fall att bli slö, om inte helt gå av.

Sabin börjar vifta med facklan, och kastar den sen mot det blåa klotet. Facklan träffar inte klotet, utan studsar bort från ett metallparti nära skuldran. Karkarias ser hur varelsen gör sig redo för en ny spjutstöt mot Sabin, och tar då chansen att hoppa upp på varelsens rygg. Han klättrar snabbt och smidigt upp en liten bit, så att han kan nå klotet med en stöt från sitt svärd.

Han tappar nästan grepp om varelsens rygg när dess spjut träffar väggen nära Sabin på andra sidan, men håller sig fast och stöter sedan svärdet rakt in i det blåa klotet. Under stöten märker han kortvarigt hur klotet avger ett slags surrande, likt det ett bi ger ifrån sig när det flyger, och dessutom hur klotet avger en påtaglig värme.

Hans svärd träffar och spräcker klotet, som direkt också slocknar och spricker i många tunna genomskinliga bitar. Rummet blir mörkt, och varelsen kollapsar. Facklan har inte slocknat, men det starka ljuset från varelsens huvud har avvänjt

deras ögon från mörkret. Efter några sekunder kan de dock se hur ingenting fanns inuti klotet, och endast en stickande lukt börjar sprida sig i rummet.

“Jag varnade dig för att försöka öppna den där dörren. . .”, säger Sabin.

“Jag visste att det var farligt”, svarar Karkarias platt.

“Hade vi inte befunnit oss där vi är nu, hade jag vänt på hämlarna och lämnat dig vid första tillfälle. Det är som att du försöker ta livet av dig?!” säger Sabin.

“Du lever på grund av mina ovanliga val här i livet”, svarar Karkarias medan han stoppar undan sitt svärd och plockar upp facklan.

“Och jag vill gärna fortsätta leva, innan jag går min gud tillmötes och lämnar denna värld! Vill du leta efter en utgång med mig, eller är detta också en sån där situation där du hellre går djupare ned i avgrunden?” säger Sabin medan han klättrar förbi varelsens kropp mot Karkarias.

Karkarias funderade snabbt över om han ville leta efter en utgång. Han var inte hungrig, han var inte törstig. Han var lite trött efter dagens färd, men med mycket kraft kvar.

“Jag hjälper dig att leta efter en utgång”, svarade Karkarias.

Svaret var ett av enkel samarbetsvillighet. Karkarias ville i stunden helt enkelt veta vad som fanns i korridoren som leder vidare från detta rum. Utgångens existens, och plats, gav honom inga bekymmer just nu.

“Jag ska berätta en sak för dig Karkarias. . .”, säger Sabin medan han nickar manande mot korridoren framför dem. De både börjar försiktigt gå framåt. “Har du någonsin besökt staden Miramira?”.

Karkarias hade besökt den staden, en gång för två år sedan. Han reste då som en av vakterna till några köpmän som stannat till i staden. Han spenderade endast en natt i den myllrande huvudstaden av Esklepiernas rike.

“Ja, en natt spenderade jag där”, svarade Karkarias.

“Gott! Då såg du solen gå ned mellan de två bergen i väst. . .”, sade Sabin medan han tittade lite på en omärkvärd men malplacerad tygbit som låg på marken.

Solnedgången i Miramira hade varit unikt vacker, kunde Karkarias minnas.

“Jag minns hur bergens skuggor formade solens strålar till en kon, som lade sig över staden”, berättade Karkarias.

Sabin blickade in i mörkret framför och sade: “Jag vet vad du letar efter. . . eller snarare, jag vet hur det känns. Jag var budbärare till en adlig person i staden, och inväntade ett uppdrag om några dagar. Jag hade nyss besökt en bordell, och spenderade kvällens sista timmar med att röka på en terrass där jag hade tillfällig bostad.”

“Helt plötsligt ville jag veta vad som finns där solen går ned, där på andra sidan bergen. Jag ville ställa mig upp och börja gå samma stund. Jag ställde ifrån mig min pipa, och betraktade tanken. . .”, berättade Sabin när vi närmade oss en dörr.

“Gick du?” frågade Karkarias och stannade framför dörren.

“Nej”, konstaterade Sabin snabbt.

“Och sedan dess har jag aldrig upplevt samma känsla igen. Många vackra vyer och stunder, men inte den nästan maniska strävan som uppstod”, fortsatte Sabin.

Karkarias lyssnade vid dörren, ingenting på andra sidan gjorde ljud ifrån sig, och tryckte försiktigt på handtaget. Dörren var gjord av sten, och handtaget var ett tryckhandtag, inte ett handtag man vred på.

När dörren öppnades kom de fram till ett litet rum, där man kunde fortsätta vidare längs korridorer åt antingen höger eller rakt fram.

Sabin viskade: “Kanske mitt skepp seglade, vid några få tillfällen undrade jag om jag gjort bort mig. Men min oro har avtagit, och jag är nöjd med mitt liv.”

“Kvar finns bara en liten frågande tanke: ‘Vad hade jag hittat på andra sidan bergen?’” fortsatte Sabin tyst.

Karkarias höjde ett finger mot munnen, det är onödigt att prata om dessa historier just nu, även om mannens historia hade väckts hans intresse.

“Men när jag träffade dig, blev jag säker på svaret: ‘Det finns ingenting på andra sidan bergen.’ I hur många år har du hållt på på detta vis, om du utgått från Akvalon och hamnat här. . . och vad har du hittat under denna tid. . .”

Ungefär tio år. Karkarias sade det inte, hade han sagt det hade antagligen mannen skrockat ljudligt i korridoren. Och hittills hade han inte hittat någonting.

“Låt oss tänka på vår omgivning istället...”, viskade Karkarias och började gå mot korridoren till höger. Mannens historia hade gått från intressant till irriterande, och han ville inte höra mer av den.

Karkarias kände hur mannen bakom honom flinade. Han behövde inte titta för att veta detta, istället märkte han en avsky mot mannen stiga inom honom, medan han fokuserade på korridoren framför honom. Vilket var ovanligt, det var längesedan han känt avsky mot någon på detta vis.

I tystnad gick de genom en korridor, förbi några dörrar och liknande rum som förut. Tills de kom fram till ett valv som öppnades ur korridoren till höger.

Karkarias räckte facklan till Sabin, och kikade försiktigt fram genom valvet. Inne i mörkret av rummet kunde han inte se mycket. Men han kunde ana en siluett av en liknande varelse som förut. Striden hade varit relativt enkel, och han kände sig inte osäker över en strid där de kunde överuppla varelsen. Men han ville ogärna strida i korridorerna där ljudet sprider sig långt.

“Vi borde släcka facklan, och smyga förbi”, berättar Karkarias tyst.

“Facklan är viktig, jag har en bättre idé”, säger Sabin, och genomför en liten rörelse med sin fria hand.

Direkt märker Karkarias hur korridoren verkar fyllas av en mörk och tjock dimma, som minskar spridningen av facklans ljus till bara några få centimeter. Om han stod längre bort, var han säker på att han inte ens hade kunnat ana den minsta ljusfläcken av facklan i dimman. Sabin själv försvann nästan helt i mörkret, trots att han höll i facklan, endast en svag kontur av hans ansikte var synligt på detta avstånd.

I det nästan becksvarta mörkret insåg Karkarias att Sabin inte bara var en köpman, utan någon slags esoteriker. Han hade träffat några av dessa under sina resor, och samtliga kunde endast kontrollera enkel magi i liten skala, likt det Sabin nyss framkallat. Men enligt vad han fått höra i sin ungdoms utbildning, fanns det esoteriker med kapacitet att utplåna en pluton av soldater, eller jämna hus med marken. Och legender om värre.

Han vände sig om och sökte sig fram till valvet, som nu knappt var synligt. Han skyndade sig sedan över till andra sidan så tyst som han kunde. På andra sidan väntade han efter ljudet av Sabin skor mot stengolvet, och gav utrymme för honom

på den andra sidan valvet. Under tiden han väntade undrade han om han hade föredragit att Sabin var en mäktig, eller vanligare besvärjare.

Sabin anlände på andra sidan av valvet, och gick försiktigt förbi Karkarias. När han var några meter bort, så avtog den mörka dimman runtom honom, och Sabin gestalt blev synlig intill facklans ljus som tidigare.

Karkarias började gå längs med korridoren med försiktiga steg som tidigare. Han ville inte prata om mannens magi just nu. Och på detta vis fortsatte de båda genom olika korridorer i nästan en timme. Stundvis kunde de höra klickande ljud på andra sidan av dörrar, som de då undvek.

Vid ett tillfälle kom de fram till en synnerligen ovanlig syn. Ståendes i en alkov, vid en trevägskorsning av korridorer, var en två meter hög staty av en björn, ståendes på sina bakben. Men istället för ett björnhuvud, bar den tre mänskliga huvuden. Det första i ett uttryck av skräck, sen ilska, och det sista såg ut att sova.

Karkarias förundrades över om statyn föreställer en demon eller en gud, när han hörde ljudet av en stendörr som sakta trycktes upp ungefär 15 meter åt höger. Från gliplan som öppnats kunde han se hur en enskild ljusstråle sökte sig fram och träffade väggen på motsatt sida. Han ställde sig genast i alkovent bredvid statyn, och Sabin sökte sig till motsvarande gömställe på andra sidan statyn.

Karkarias tittade fram med ena ögat från alkovent, för att se vilken varelse som skulle stiga ut genom dörren. Det var en spindelliknande varelse i storleken av en hund, med mekaniska lemmar likt den stora krabbkentauren som de träffat tidigare. Men istället för en blå sfär, hade den ett rörligt spröt som stack upp ur mitten på kroppen, och på änden av sprötet fanns en ljuskälla som sköt ut en ljuskon, som den verkade söka av sin omgivning med.

När varelsen vände sig om för att titta mot Karkarias riktning, ryggade han tillbaka in i alkovent. Ljuset sökte av olika delar av korsningen, och snuddade alldeles intill Sabin, som stod och tryckte sig så långt in mot väggen som han kunde. Sedan kunde han höra hur varelsen med ett snabbt klickande ljud gick iväg och bort från deras gömställe.

Karkarias och Sabin fortsatte att utforska dessa korridorer, och slogs vid ett tillfälle mot en liten grupp av dessa små mekaniska varelser. Efter striden, lyckades några av dessa mekaniska spindlar retirera undan, och för att undvika vidare kon-

frontationer, fick de lov att själva fly djupare ned i ruinen.

Ruinen visade sig bestå av många olika rum, bostäder, arbetsrum, kontor och tillochmed ett slags tempel. Det fanns vissa spår av de mekaniska varelserna de träffat på hittills, men inga spår av andra äventyrare.

Två av facklorna hade brunnit ut vid detta lag, och Sabin hade valt att skapa en magisk ljuskälla av en liten sten de hittade, denna skulle enligt Sabin räcka väldigt länge. Sabin själv hade börjat kallsvettas, och var tydligt utmattad från den magi han utövat.

De kom fram till en dubbeldörr i slutet på en korridor, ett stilbrott i mönstret av dörrar och korridorer. Sabin, som hade börjat bli desperat och oroad över att ännu inte ha hittat en utgång, utan istället drivits djupare ned i bergets mörker öppnade dörren efter bara en liten stund av att ha lyssnat efter ljud.

På andra sidan fanns ett stort cirkulärt rum, säkert 30 meter i diameter, som också säkert är 20 meter från golv till tak. I mitten av rummet stod samma staty som tidigare, den av en björn och tre mänskliga huvuden. Karkarias tittade mot huvudet som sov, och insåg att han själv var trött vid detta lag.

Dubbeldörren ledde ut på en balkong, med två trappor som ledde ned till rummets golv längs väggarna. Karkarias började gå ned för den till vänster.

Halvvägs ned för trappan, lägger han märke till en udda form vid botten av statyn, som inte fanns vid den tidigare statyn. Det ser ut som en stor orm, eller tusenfoting, som ligger samlad i en cirkel runt statyns bas. Samtidigt så ser han en till dubbeldörr, på den bortre sidan av rummet.

När Karkarias sätter sin första fot på rummets golv nedanför trappan, ser han hur formen som legat runt statyn får liv. Den reser sig en liten bit från golvet, vilket visar hur den har ett tjugotal små ben spridda över den segmenterade kroppen. Rörelsen gör att damm på varelsen faller bort, och varelsen visar sig inte alls se ut som resten av rummet under dammet, utan under dammet finns istället en metallyta som glänser likt ett polerat svärd från ljuset av Sabins magi.

Både Karkarias och Sabin fryser till i några sekunder, när varelsen som säkert väger mer än tio hästar kryper lite runt statyn, för att sedan avslöja ett triangel- och konformat huvudsegment

utan ögon eller mun. Under konen mot golvet, lyser ett blått skimmer som liknar det hos den tidigare krabbkentauren.

Varelsen gör ingen hastig rörelse mot dem, utan stiger istället sakta upp i luften, som en stegrande kobra. Karkarias kropp är på fullspänn, varje sena och muskel är som en bågsträng, men hans sinne är lugnt som den hos en musiker som snart ska inleda en vältränad serenad. Men Sabin sviktar, och har börjat backa upp för trappan.

På undersidan av det konformade huvudet avslöjas inte en skimrande blå sfär, som Karkarias hade misstänkt. Ljuset verkar istället komma långt inifrån huvudet, under många lager av metallbjälkar och mekanismer.

Under huvudet ser han istället en halv människa. En man har kluvits itu i höjd med armhålorna och placerats som en del av varelsens mekanik. Mannen har endast kvar sin övre bål, armar och huvud, och ser ut som en utmärglad slav till utseendet, samtidigt som han helt saknar hår på sitt gråa huvud. Men han ser inte död ut.

Samtidigt som Karkarias hinner känna ett ohyggligt obehag inför mannens öde framför honom, och undra om han fortfarande lever, så börjar Sabin springa upp för trappan. Då vaknar mannen i varelsens huvud till liv, och med vilda ögon tittar han först på Karkarias, men Sabins rörelser verkar dra hans uppmärksamhet.

Mannen i varelsens huvud gestikulerar sedan snabbt, och avlossar en meterbred stråle av ljus starkare än något Karkarias någonsin tidigare sett rakt mot Sabin. Karkarias täcker sina ögon med sin arm, och försöker blicka mot Sabins plats. När ljuset avtar någon sekund senare, finns knappt en askhög kvar där Sabin nyss stod.

Karkarias inväntar inte varelsens nästa steg, utan börjar direkt springa mot dubbeldörren bara några meter bort. Under stegen han tar hinner han slås av tanken att varelsen kommer skjuta igen, och undersöker varelsen i sitt ögonvrå. Människan i huvudet ser nu ut att sova, eller har den dött?! Samtidigt inleder den tusenfotsaktiga varelsen en dykning mot hans plats.

Varelsen träffar väggen med en enorm kraft, och penetrerar flera decimeter in i väggen bakom Karkarias, som lyckades hoppa undan med små marginaler. Det hade varit fel att kalla varelsen osmidig, men dess enorma massa är svår att navigera med oavsett hur stor kraft den besitter.

Hans enda chans är att fly vidare, att vända tillbaka verkar lönlöst även om han kommer undan

varelsen. Men när Karkarias når fram till dörren, märker han hur den är låst. Han inser att han måste få varelsen att stegra igen, men att nu slå sig in mot dörren medan han dyker undan.

Men den glänsande slingrande varelsen som nyss drämde in i stenväggen bakom honom, och verkar vara helt oskadd till sitt yttre, kommer istället mot honom längs golvet, kastades med huvudet åt olika sidor som en tjur i rusning. Med ett vågat hopp, kastar han sig ovanför varelsens huvud och landar på ett av dess glänsande segment bakom.

Varelsen, som verkar vara högst medveten om hans position på dess kropp börjar då rulla in mot rummets mitt, likt en orm i dödsryckningar. Karkarias kastar sig mot väggarna av rummet, för att inte bli krossad i rullningen. I sitt hopp träffas han av en av varelsens många kraftiga mekaniska ben, och hans högra arm tar emot ett köttår på hans triceps.

Han landar framför dubbeldörren vidare in i ruinen, medan varelsen börjar stegra upp igen borta vid statyn. I varelsens huvud sitter fortfarande den gastliga mannen, som tidigare såg medvet-slös ut. Mannen verkar sömning, eller berusad, men vid liv, medan varelsen reser sig upp många meter in i rummet. Just nu är den skyddade blåa sfären inuti varelsens huvud den enda ljuskällan i rummet, som kastar vilda dansande sken på väggarna runtom, formade efter olika mekaniska objekt inuti varelsen.

I luften ser Karkarias hur mannen i varelsens huvud plötsligt spasmatiskt rycker till, på ett sätt som påminner honom om känslan man får när man vaknat ur en dröm där man nyss föll från någonting. Ur sin sömn börjar mannen stirra mot Karkarias med en skadegläd min, med sin mun hängades löst i ett slags psykotiskt leende.

Backandes mot dubbeldörren, inser han hur desperat situationen är. Att ducka undan från varelsens dykning är en sak, en annan att försöka ducka undan från ljusstrålen som förintade Sabin. Tankarna rör sig flyktigt i hans sinne, medan allting runt honom känns långsammare. Han känner tröttheten i sina lemmar, och minns känslan att bli utstrypt i brottningsmatcher i sin ungdom. Han var aldrig den största i sin årsgrupp, men heller aldrig den minsta. I brottningsmatchen kunde man klappa ut och ge upp. Var det dags att klappa ut nu? En nyfikenhet steg inom honom om vad som händer sen.

En rörelse hos mannens armar, i hans mekaniska vagga där i luften, kombinerat med en hoppfull likgiltighet mot stundens resultat blir gnistan som

tänder den följande rent instinktiva och intuitiva rörelsen. Hans grepp om svärdet ökar i hans högra hand, och en förnimmelse av smärta från skadan på högra underarmen mullrar i bakgrunden. Samtidigt trycker han ifrån med sitt högra ben och vrider kroppen i en medsols snurning. I sitt sinne är Karkarias en åskådare till detta ögonblick. Återvändandes till sina ögon, ser han en svag reflektion av varelsens blåa sken och siluett i dubbeldörrens dammiga koppardetaljer.

Hans högerarm har lämnats nära där den var när rörelsen började, men aktiveras nu. Från hans skuldra, genom sin skadade tricep och vidare till hans underarm, börjar senor och muskler dra för att kasta iväg sitt svärd mot mannen i varelsens vagga. Karkarias har inte tränat på att kasta svärdet såhär, det hade såklart varit löjligt. Men någonstans känner han sig säker att han kommer träffa. Svärdet lämnar hans hand, och flyger snurrandes genom luften mot mannen som inlett sin besvärjelse. Känslan längs långfingret när svärdsknappen gled ur hans hand ekar fortfarande i hans nervsystem när svärdet landar fullträff mitt i besvärjarens gråa skalle.

Inget ljus kastas mot honom, istället dyker metallvarelsen som tidigare, men med en tillsynes ökad intensivitet. Karkarias hoppar enkelt ur vägen, och jämfört med den rörelsen han nyss genomförde kändes denna som ett vanligt steg på en promenad just nu. Varelsen har krossat in dörren och delar av valvet runtom. Istället för att vänta, på att varelsen drar sig ur valvet helt, börjar Karkarias redan nu springa mot öppningen. Och samtidigt som varelsen börjar backa ut ur öppningen den nyss skapat, flyger han dykandes in i öppningen, i likhet med ett dyk från en brygga ned i havet.

På andra sidan landar han lätt, och börjar springa längs korridoren. Medan varelsen förgäves kämpar för att följa efter genom en korridor den är aningen för stor för att passa in igenom.

Sabin hade burit på den sista facklan när han dog i den enorma ljusstrålen, och Karkarias fick snabbt sakta in och börja känna sig fram längs med väggarna i korridoren. Efter nästan en halv timme av att med endast känsel och hörsel navigera sig längre in i mörker, bort från ljudet av den mekaniska best som försökte följa honom genom gångarna, så kom han fram till en dörr. Det var tyst bakom dörren, och han tryckte enkelt upp den. På andra sidan fanns mirakulöst nog ljus, men inte i form av en fackla eller en av hans tidigare mekaniska antagonister.

Istället täcktes ett litet rums väggar av

självlysande reliefer föreställandes många olika scener av tillsynes historiskt tema. Slagfält, kröningar, tempel och äventyr. I mitten av rummet stod en bred piedestal som höll en stor skatt av guldmynt och andra ädelmetallsjuveler. Men Karkarias såg någonting mer intressant, bortom piedestalen på andra sidan rummet, fanns konturen av ännu en till dörr, där det genom springorna på dörren kunde anas ett numera familjärt lila ljus.

Han gick förbi skatterna och relieferna mot nästa dörr, och tryckte upp den också. Där möttes han av delvis det han väntade sig. Han stod på kortsidan av ett avlångt rum med högt i tak. Den borte väggen fanns inte, utan där öppnades istället rummet ut mot Flodskogen som han och Sabin tidigare beskådat från toppen av klippan. Men rummet var inte på marknivå, utan uppskattningsvis ungefär på mitten av klippans höjd. Himlens ovanliga svaga lila ljus lyste upp kammaren tillsammans med stjärnornas.

I mitten av rummet stod en kista av sten, och på den kistan stod ett svärd, placerat i en enkel hållare så att svärdet stod med svärdspetsen bara några centimeter från stenkistans yta.

Karkarias gick fram till stenkistan och beskådade svärdet. Det var ett kort svärd, med en egg aningen längre än hans underarm, men en enkel men välformad kontur. Svärdets tvåsidiga egg var format utan kurvor, och slutade snabbt i en liksidig triangel. Dess gard var liten, endast en cirkulär bit mörk metall som skapade ett minimalt skydd från parerade eggar. Svärdsknappen var en liknande form som svärdets egg, även den en liksidig triangel av mörk metall.

Handtaget hade ingen lindning, utan bestod av en småmönstrad och räfflad metall, som påminde honom om texturen på sandsten. Eggen bestod av samma metall som handtaget, och hade en aningen grön nyans, utöver den vanliga gråa metalliska färgen. Den gröna nyansen påminde honom om ringen som Sabin hade haft, men denna nyans låg snarare som ett skimmer inuti metallen än färgade den helt.

Karkarias behövde ett vapen, insåg han. Men han var också tröttare än vad han var i behov av vapen, så han valde att lägga sig ned bredvid kistan och började sakta somna.

Det var inte främmande för honom att ta saker han behövde. Särskilt inte vapen. Han hade stulit saker från gravar förut, men inte en grav lika mäktig som denna. Men samtidigt kändes det fel att ta detta svärd. En halvformad vilja att

åtminstone lämna ett annat vapen åt den som vilade i graven var den sista medvetna tanken som han tänkte innan han somnade.

Sen faller han genom luften, och under honom hör han dånet av ett vattenfall. Solen skiner starkt i hans ögon, och han gör sig redo för att träffa vattnet. Han bryter ytan och forsas fram genom bubblor, vatten och ljus, tills han märker att något hugger tag i hans ben.

Helt plötsligt känns vattnet kallt, och han känner hur vattnets enorma kraft fortsätter dra i hans kropp bort från stenarna som håller fast hans fot. Karkarias kan hålla andan länge, och vet att han inte ännu är i fara, men trots detta känner han andnöd i detta ögonblick. Han börjar slita i stenarna runtom sig, och försöker få loss sin fot. Men stenblocken är för tunga för att lyftas för hand. Då märker han, hur det glänser och skimrar svagt grönt och metalliskt under en sten till vänster om honom.

Han sträcker ut sin hand och greppar ett svärd, och lyckas i det svaga ljuset under stenen kort skymta en mänsklig dödskafe där borta. Han sticker in svärdet under en av stenarna vid hans fot för att börja bända sig loss, men märker att han redan är ur vattnet. Istället har han stuckit svärdet i en mänsklig motståndare som nu ligger död på marken under honom. På horisonten ser han en fana, med vit bakgrund och en svart kontur föreställandes en spretig sol. I mitten av solen ser han en gul punkt.

Ljus fyller hans ögon, och han sneglar nyvaken mot rummets öppning med skogarna utanför. Rummet är nu klart upplyst av morgonens ljus. Han går bort mot öppningen för att titta ut, och ser hur det finns ett svagt skimmer där, likt en gardin, som hänger över öppningen. Han kan passera genom skimret med sin hand, och senare även sitt huvud, och ser då hur man från andra sidan av skimret inte kan se in i rummet. Från yttre sidan ser skimret verklighetstroget ut som en klippvägg, men det är helt en illusion. Han ser också att klippväggen nedanför rimligen går att klättra nedför till skogarna under. Det är en bra bit, men han har klättrat i liknande platser under värre förhållanden förut.

Han återvänder in i rummet, där svärdets gröna nyans är mer påtaglig när solen träffar dess metall. Han bestämmer sig för att öppna kistan och se vem det är som ligger inuti. Enklast blir genom att använda svärdet, som han greppar och börjar bända på ena långsidan av kistans lock med.

Locket är inte förseglat, utan börjar med lite kraft

och moment glida undan. Han bänder undan locket så att en decimeterstor springa öppnas. Inuti ser han ett skelett bärandes en extravagant men sönderrostad rustning och olika guldschatter runt kistans sidor. Men hans ögon dras mot det han letade efter, en vapenrock av vitt tyg längs krigarens bål, som bär en sol i svart, med en gulddetalj i mitten istället för en gul prick.

Karkarias går till andra sidan av kistan, och skymtar i sin rörelse kort dödsfallens ögon inifrån springan. Sen skjuter han med några knuffar tillbaka locket över kistan. Nu känner han sig törstig, och han vet att det finns färskvatten i skogarna nedanför klippan.